

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Esperem-ne el resultat

L'ATENCIÓ general de tots els països està concentrada a La Haia i a Londres. L'Europa en pes, és a dir, els que s'interessen pel futur europeu, estan pendents de les resolucions que els reunits d'ambdues capitals prenguin.

A la primera es treballa per liquidar els deutes bèl·lics. Aquests deutes tan discutits, que si els uns els volen cobrar, els altres, però, no els volen pagar.

En la enorme ciutat del Tàmesis, per bé que d'una faisó més positiva, més pràctica, es treballa així mateix per liquidar la guerra.

¿Què en sortirà d'aquests conciliàbuls? ¿Arribaran a entendre's, els reunits? Temem molt i molt que no. Que no s'entendran. Lluiten interessos antagònics. Les ambicions més fantàstiques s'hi han trobat cara a cara. I com a únic element per a dominar-les, només hi ha el contrapès d'ambicions d'altra naturalesa, si bé, potser, amb un resultat idèntic.

Europa, i tot el món, viu—diem-ne viure—aclaparat per les càrregues de la guerra i per la càrrega no gaire menys feixuga que els armaments de cada país impliquen. I si reconeix tothom que aquesta política prebèl·lica és onerosa, el cert és que no hi ha qui vulgui ésser el primer a desarmar. Desfer-se d'un fusell! Llicenciar un soldat! Ells ho consideren una follia. No obstant, tots reconeixen que és l'únic camí segur i dreturer per arribar a la pau de debò. Aquesta reconeixença no passa, però, d'ésser un tema preferit de conversa. Ara, de les conversacions a la realització dels fets hi ha un bon tros de diferència; i cada Govern, tot invocant llurs fretures de defensa territorial, no sols no desarma, ni desmantella les seves naus de guerra, ans perfecciona els armaments que posseeix i àdhuc els augmenta, i tot això ho fa a pleret, com qui comet una acció delictiva, bo i argüint, però, perills imaginaris i amenaces encobertes.

Ben entès, aquesta dualitat en la conducta dels qui, per llur situació, són els cridats a evitar les lluites entre els pobles, ha de perjudicar, i no poc, la causa que ells diuen que defensen. I més encara que

perjudici, ha de suscitar l'escepticisme en les multituds, col·laboradores, en darrer terme, de l'obra que es vol realitzar.

Sigu'ns permès, no obstant, per aquesta vegada, i pel que concerneix les converses que són tingudes a La Haia i a Londres, d'abrigar alguna esperança. Clar que no, per les raons que són acceptades generalment. No hem mai cregut que els Gabinetes de les grans potències, en parlar de desarmament i de pau, ho fessin per convicció. Ja diguérem que certes coses només eren creïbles per aquells que nosaltres en diem beneïts del cabàs. La nostra esperança, sí, es basa en la impossibilitat que es troben tots els Governes per fer la guerra.

Quan hom parla de pau, no són invocades raons d'equitat i de justícia. Són d'aquelles raons que se'n diuen de "toquem i toquem", les que s'invoquen. Es la impossibilitat de fer la guerra; és aquesta impossibilitat material la qui posa la paraula pau en els llavis d'aquests homes.

Però, siguem optimistes. No ens entosudim massa a saber quin és el camí que mena a la realització del nostre anhel. Ja farem prou d'arribar-hi. Preferible fóra,

però, és clar, que poguéss arribar-s'hi per vies de raó i de fraternitat; si aquestes vies són obstruïdes i no s'hi pot circular, és clar també que caldrà anar per les altres.

Un cop la cosa enllestida, quan ambdues conferències siguin closes, veurem el camí que s'ha fet. I aleshores veurem si hi ha lloc a l'elogi, o si, contràriament, mereixen el vituperi.

Liquidis la guerra passada. Limitin-se els armaments, ni que siguin els navals tan sols, que són els que estan en discussió ara. Posi's aturador a l'abús. Sapiguem si veritablement, per la pràctica dels fets, la idea d'acabar amb un passat ominós i anacrònic cau de ple en els moderns corrents de la política dels pobles. Si la cosa és així, nosaltres, que sempre havem esguardat amb recel aquestes reunions, confessarem que la suspicàcia nostra era mancada de fonament i àdhuc injusta. Però, així i tot, per dir-ho amb coneixement, cal esperar el resultat, que, fet i fet, no es farà pas pregar tant.

ANGEL PESTAÑA.

Els conflictes d'Orient

ANY d'agitació en el doble caire polític i social, d'agitació superior, al que molts es figuraven; ens ha resultat aquest de 1929. D'Europa no en parlarem avui: hi ha dos o tres focus sospitosos i plens d'enigmes: són com volcans endormiscats que d'un moment a l'altre poden eixorir-se, i on tothom fita els ulls amb expectació. Sovint, però, hom els aparta per fixar-los en l'Orient més pròxim, a bé a l'extrem Orient, on certament avui s'hi esdevenen coses interessantíssimes, conflictes com per a resoldre'ls un Metternich.

Heu-vos ací el més important, aparentment: què passa, o millor, què passarà a la frontera xino-soviètica? Mentre escric aquestes ratlles, es diu que segueixen les hostilitats a certs punts de la ratlla divisòria manxuriana i mongòlica. Són combats d'un veritable cretinisme, que no modifiquen gran cosa la situació força envitricollada, almenys si és contemplada des d'ací, i no han donat fins ara altre resultat positiu que el sinistre d'un inútil vessament de sang. Això, quan encara la guerra no ha estat declarada oficialment, és d'un efecte tragicòmic que contribueix a afermar la creença, després de tans dies que dura l'estat en qüestió, que cap dels dos belligerants, s'entén els governs respectius, té veritables ganes d'arribar a un desenllaç marcial, les conseqüències del qual, tot i no complicant-hi altres figures ni comparseria, foren un alcanç de desastre difícils de preveure.

Es aquest un tema del qual cal parlar-ne amb tacte. Original espectacle, en veritat, que deixarà perplex qualsevol home d'esquerra que tingui de certes coses un concepte massa simple, massa primitiu. La Rússia nova, la Rússia socialista de Lenin, i la jove Xina d'ara, desvetllada del marasme dels mandarins i gairebé de l'opressió forana, vigorosa i salutífera... Totes dues potències, en fi, en les quals hom hi té posades tantes esperances de regeneració, d'alliberament, en lluita i front a front! Cosa estranya! Galen, el general soviètic, que tant ha fet instruint els nacionalistes en aquell art de guerrear que els permeté desfer, anorrear els exèrcits de Chang-Tso-Ling, el senyor de la guerra, ara avançarà, qui sap! contra els seus aprofitats deixebles.

Evidentment, el motiu que tots sabem se li dona a aquest conflicte, no és el tot. Cal anar més enllà. Veurem aleshores que dues coses han determinat l'estat actual: en primer lloc, la manca de perspicàcia de Rússia, que no sabé veure, en el seu anhel de sovietitzar Xina, que els xinesos acceptaven la seva ajuda, mes no el seu règim

ENTRE PROFESSIONALS

—Què esperes?
—Que baixi la pesseta, home!

LLIÇO POLITICA

La guerra química

CAMPIUS C. Pérez, en un llibre d'alt valor — "El mundo agonizante" —, publicat a Buenos Aires fa poc, ens posa en guàrdia contra el perill de guerra, més imminent cada dia, malgrat el pacte Kellogg i les repetides conferències del desarmament.

La guerra gran no serà la darrera, com ens asseguraven els aliadòfils en 1915 i alguns anys després.

Aviat, potser massa aviat i tot, en veurem una altra, que també diran que és la darrera, però que tampoc clourà el cicle bèl·lic de la civilització, si els pobles no disposen el contrari.

La guerra que ve, com escrivia Francesc Delaisi, no serà naval ni terrestre; serà aèria. Serà científica i química i, més concretament, tòxica i bacteriològica.

Entenent-ho així, els yanquis han votat 30.000.000 de dòlars per a un arsenal químic que tenen a Edgewood, i els bolxevics han establert, al nord del mar Caspi, uns laboratoris per a fabricar bombes de bacteries.

A aquesta arma, però, no se li concedeix tanta importància com als gasos asfixiants.

A dos o tres mil diuen que ascendeix la xifra dels gasos de respiració mortal que fabriquen els químics d'avui.

N'hi ha que cremen la pell, que abrasen els pulmons, que ataquen els ulls. N'hi ha que cobreixen el cos de butllofes i de nafres i que redueixen els ossos a cendres.

Coneguts són els efectes terribles del fosgen, de la hiperita o gas mostassa, de la lewisita, que fa pudor de gerani.

Tots es varen utilitzar a la gran guerra, i, amb els inventats de nou, es tornaran assajar, si l'era de pau que el món frueix actualment s'interromp.

L'autor d'"El mundo agonizante" és pessimista en aquest respecte.

L'atmosfera internacional està tan carregada d'electricitat, que fóra un miracle que l'explosió no es produís.

Desgraciadament, si no vigilem tots, el terratrèmol vindrà, els gasos no respectaran dones, vells ni criatures, i Europa quedarà convertida en un cementiri.

iedològic, que encara no fa per ells; són també massa enamorats del programa que volen en tot respectat del gran Sun-Iat-Sen; i després, una ingratitud massa palesa de les hosts de Chang-Kai-Shek, el cabdill groc, traduïda, per exemple, en el cas Borodín, i les persecucions crudels de què foren objecte els funcionaris soviètics.

Els motius d'aquesta ingratitud caldrà que els analitzem. Pel que fa a Rússia, no m'és gaire plaent aquest govern que presideix Stalin, traïdor a les seves pròpies creences i que amb el succés a Trotzky ha donat al món un espectacle tan poc liberal.

Al meu entendre, el conflicte no és pròpiament un conflicte entre Xina i Rússia, un conflicte de nació a nació. Això ho sap Rússia, i també ho sap Xina, i per això trobem més criticable, més absurda, l'actitud xinesa. Veritablement, la lluita és entre la Rússia bolxevista d'un cantó, i la Rússia blanca—quatre desferres—i el Japó, interessat com sempre en tot ço referent a la Manxúria, per altre. Es de d'oldre que els nacionalistes facin el joc a aquests darrers elements, sobretot a l'imperialisme nipó, que els és, al capdavall, el seu pitjor enemic.

Qualque esperit alarmista ha vist en tot l'esmentat el preludi d'una catàstrofe mundial, no res menys, i amb la consegüent intervenció armada nordamericana, etc. No passarà, és de creure, res d'això. Però faria bé Xina, la jove Xina, de malfiar-se una mica d'aquells per qui avui es deixa portar més o menys inconscientment i es mouen a la seva ombra, i Rússia, per la seva part, de no comprometre's en conflictes d'ordre internacional, que no li convenen, ja que en el mateix en té prou per a resoldre, i fins a l'interior, a casa seva mateix.

L'altre focus és Palestina. La terra de Crist és ara teatre d'una lluita salvatge, digna dels temps medievals. Terra Santa és regada per la sang dels fills d'Abraam i la dels fills del Profeta.

Hi ha certs historiadors que no saben veure en tot conflicte armat més que una guerra comercial. Ens sembla que és Mahaffy que sosté fou aquest el motiu de la cèlebre de Troia, a despit de totes les belles Helenes hagudes i per haver. Si, en efecte, això pot admetre's la majoria dels cops, fóra difícil escatir-ho en d'altres. Que el lector jutgi. Aquest mateix és un efecte les causes del qual poden ésser considerades fragmentàries: el cèlebre crit sionista de "La Judea pels jueus", cada volta més potent; el fantasma gens menyspreable de la unió mahometana que és el pesombre del renaixement musulmà i que farien malament de no tenir en compte tots aquells governs europeus que en són directament

afectats; la posició especialíssima d'Anglaterra, amb els seus mandats i territoris que directament administra, en tots aquests afers...

Són tres collectivitats:

Un poble vell que no mor, que s'entesta a no morir, constant en llurs creences; que no coneix l'esterilitat ni la impotència, que vol reproduir-se, com les filles de Lot, sigui com sigui, que és la paparra del món, i suara fa un colossal esforç, no tant per a retornar a la llar com el fill pròdig, sinó contra el miserios de la sentència: "Tu caminaràs pels segles dels segles." Un poble, per fi, sempre inhumanament perseguit, interessadament odiat, fet odiar.

Després, els afectes a la religió de Mahoma, que després de tres-cents anys de decadència produïda per la inèrcia i enviliment de sultans, emirs, baixàs i cadis, isolats i impotents, es redrecen, ara, sota el nom simbòlic, fiats en la senyera ideològica i puixant d'un Mustafà Kemal. Alerta, Tartari, que els Teurs tornen a ésser! Mes, quins Teurs!

I, per fi, Anglaterra, el colós, cent-peus enorme que es debat ensems a l'Índia, a l'Afganistan, a Xina, a Egipte, a Palestina... que cedeix pam a pam amb la tàctica i dignitat i flemma innata en la vella Albíó (mai aconseguida per cap altre imperi europeu), perquè el món antic reneix, i ella no pot fer res per privar-ho...

Orient, l'Orient que rebé llum de la Meca, torna pels seus furs; i un temps a venir, tal volta el crit de guerra santa! tornarà a oir-se més enllà del Mediterrani.

Sí; n'hi ha hagut prou amb els disturbis sagnants a què fem referència perquè surés tot ço darrerament apuntat. Embolcallant-ho tot, però, hi ha el fet indiscutible d'una lluita religiosa, d'un fanatisme atroz; veritat tan gran és, que per vergonya del nostre temps, la religió, el fetitxisme, pot ésser encara causa d'intensa torbació per la vida dels pobles...!

J. AYMÀ I MAYOL.

Correu de l'Estranger

CONFERÈNCIES I REALITATS

L'ANY actual serà un any de conferències internacionals: la de La Haia, actualment en curs; la imminent de Londres, la de Ginebra, d'altres encara, ja anunciades...

Cal ésser optimista. Cal esperar que d'aquestes reunions en sortirà alguna cosa: el millorament de les relacions entre Alema-

nya i els seus veïns de l'Oest, per exemple; un acord per a la limitació dels armaments navals entre les principals potències marítimes; la treva duanera de dos anys entre els diversos països europeus...

Es parla de moltes altres coses, encara. El pacte Kellogg—diuen—donarà els seus fruits. Els Estats Units d'Europa seran, no una utopia, sinó una realitat pròxima. Són seductores perspectives que responen a un desig veritable de l'opinió internacional.

Però tristes realitats, ai las! s'oposen a la realització d'aquests projectes. Els pobles volen el desarmament, volen viure en pau, volen entendre's, i confraternitzar. Guarden memòria dels horrors de la guerra, i tenen horror a la guerra, a totes les guerres.

Tots els pobles conscients ja estan cansats de veure que llurs governs, en lloc de desarmar, cerquen raons o pretextos per a armar-se més encara. Ja estan cansats d'aquesta comèdia internacional, en la qual uns personatges, en nom d'interessos caducs, parlen de pau i preparen la guerra.

Caldrà que l'opinió pública, passant per damunt dels interessos creats, dels "sagrats" egoïsmes i de les hipocresies, acabi per imposar-se.

L'AGITACIÓ A L'ÍNDIA

OM era d'esperar, els intransigents han estat els que han dominat en el magnè congrés nacionalista de Lahore, i els qui han imposat llur tàctica. Ha triomfat el criteri de la llibertat absoluta, sense palliatius.

La manifestació cabdal del citat congrés nacionalista ha estat, en efecte, una proclamació d'independència, sense cap mena de concessió a les pretensions britàniques.

Aquesta manifestació, clara i terminant, és purament moral, però d'una tal transcendència, que bé pot dir-se que és un dels esdeveniments més importants de la guerra ençà.

Forma part del moviment, puixant i confús ensems, que porta els pobles de l'Orient i de l'Extrem-Orient a alçar-se contra les diverses tuteles occidentals.

INTENCIONS

ELS PLAERS DE LA INSOCIABILITAT

A mi m'ha dit algú:

—Què és de la seva vida? Sembla que s'hagi mort! No se'l veu mai!...—i totes les altres vulgaritats que es diuen en semblants casos.

Es cert. Jo no frequento penyes de cafè, no sóc de l'Ateneu, no vaig gairebé a les estrenes, no vaig gairebé a banquets. Cada dia em resulta més antipàtica la xerrameca, la xafarderia; cada dia m'interessen menys les esgarrinxades, les petites conspiracions, les petites guerres del nostre petitíssim món literari. Cada dia em sembla més estúpida perdre el temps en aquestes esgarrin-

xades, en aquestes petites conspiracions, en aquestes guerres de porteres en les quals hom deixa la ploma per a esgrimir l'escombra.

—Cal frequentar, cal deixar-se veure per tot, cal ésser sociable.

—Jo no crec així. Jo crec que per a frequentar, per a deixar-se veure, per a ésser sociable, s'ha d'ésser masell, s'ha de tenir la cara molt gruixuda, s'ha de tenir una carència absoluta d'idees. L'home que no sap estar, és sempre un pobre idiota. Desconfieu dels homes que brillen massa, dels que parlen massa, dels que gesticulen massa, dels que van a tot arreu, dels que viuen dintre d'un aparador. No tenen res a dir, ni res que pensar.

Cada vegada em sento més allunyat dels homes-gramofon, dels homes-aparador. Cada vegada em molesta més la seva conversa, la seva companyia, els seus crits, la seva manca d'idees, la seva manca de bondat.

No, no: els intellectuals, sobretot els que en fan més que en són en realitat, m'interessen poc. Cada dia procuro allunyar-me més de la seva òrbita de vida. I—ja no cal dir-ho—no pas per despit ni per amargor. Jo no sóc un amargat, no tinc motius per a ésser-ho. Senzillament: no em plau passar-me el dia dient mal de l'un i de l'altre, elogiant i "rebutant" perquè sí. Que es "rebutin" sols. Llàstima que "rebutar" no sigui més que una paraula!

L'espectacle que dona tota aquesta pobra gent és veritablement llastimós, grotesc. Sols es mouen per baixos apetits, per una vanitat ridícula i enorme; la seva paraula és sempre xopa de fel; es creuen ésser el centre de l'univers. Es barallen d'una manera vil: a esgarrapades, com els gats; no donant la cara, perquè no en tenen; converteixen el diari en menjadora i en establa. O en aparador on exhibeixen la seva immensa vanitat.

Tot això és còmic, però d'un còmic trist i desagradable.

Decididament, em plau més la companyia de gent aliena a la literatura. Viatjant per Catalunya, he trobat homes humils i obscurs, homes anònims, d'una finor espiritual, d'una robustesa intel·lectual, que no he trobat mai, o ben poques vegades, en els professionals de la literatura. A Premià, a Cabra del Camp, a Barbarà, a Sarreal, a Canet, a Gironella, a tantes i tantes altres poblacions, hi ha joves que dediquen els seus lleures a especulacions intel·lectuals; joves que no es deixen temptar pels escriptors d'aparador i altaveu; joves que llegeixen, que compren llibres, que estimen els llibres.

Jo prefereixo la companyia d'aquests joves, tan menyspreats pels qui no els coneixen ni volen conèixer-los, a la de molts escriptors dels que patim per ací, que ja no són ni divertits.

No tenir-hi més que els tractes precisos: iancar-se a casa amb els llibres, i tenir la casa oberta als pobres i a uns quants amics; passejar pels camps, en companyia d'un gos, que gairebé sempre val més que la de certs escriptors; treballar d'una manera digna i honrada; fer tot el bé possible. Heu-vos ací l'ideal.

LLUIS CAPDEVILA.

—Està molt malalta; però l'únic que la pot posar bé és la pau i la tranquil·litat.

La Legislació Internacional del Treball

La protecció de l'obrer

DESPRÉS de la conferència de Washington, de la qual, com ja hem dit, va sortir-ne la Convenció sobre la jornada de vuit hores, s'han anat celebrant conferències anuals que han tingut lloc, gairebé totes, a Ginebra, estatge de l'Oficina Internacional del Treball.

A l'ordre del dia de la Conferència de 1920, celebrada a Ginebra, hi figurava la qüestió del treball agrícola. Aquesta important qüestió estava íntimament relacionada amb la de l'emigració dels obrers agrícoles de països amb excés de mà d'obra i amb la de les garanties a fixar a favor dels emigrats. Hom presentà una proposició tendint a fer extensives a l'agricultura les assegurances socials, proposició que reeixí en part, i hom es preocupà particularment de la manera de prevenir l'atur forçós. En virtut dels treballs iniciats o suggerits en aquesta conferència, s'ha aconseguit que en molts països la jornada de vuit hores es fes extensiva a les feines del camp, que els emigrats puguin servir-se dels serveis d'informació de la O. I. T., aconseguint les mateixes garanties i condicions de treball que els obrers nacionals, que 35.000 treballadors russos i armenis sense feina hagin estat col·locats per l'Organització Internacional del Treball, especialment en treballs agrícoles.

De la conferència següent va sortir-ne una moció a favor dels treballadors intel·lectuals, que fou la base inicial de la creació de l'Institut de Cooperació Intel·lectual durant l'any 1925. De les altres Conferències, les més importants foren, indubtablement, la de 1924 i la de 1925, presidida per Benes. L'ordre del dia de la primera tractava de la reglamentació del treball de nit dels pastissers, del descans setmanal obligatori, igualtat de condicions dels treballadors estrangers, i de l'assegurança contra els accidents del treball.

Una sentència del Tribunal Permanent de Justícia Internacional de La Haia referent al treball dels obrers pastissers, confirmava els acords presos a la Conferència de 1924 prohibint el treball nocturn no solament dels obrers, sinó àdhuc dels patrons que treballin sols. En aquesta mateixa reunió es registrà un debat interessantíssim sobre la ratificació de la Convenció de Washington respecte la jornada de vuit hores. Alemanya havia adoptat, feia uns quants anys, l'esmentada jornada de treball, però havia deixat de fer-la respectar a conseqüència de l'esforç nacional imposat al país pel pagament de les reparacions.

—El deute del país—deien els alemanys—ens obliga a prescindir de tota reglamentació de les hores de treball. Hem de treballar molt, i no és de grat que ens veiem forçats a violar la Convenció de Washington.

De fet, però, no és solament Alemanya la que no respecta la Convenció, encara que els germànics tinguin a llur favor l'excusa de les reparacions.

DOMÈNEC DE BELLMUNT.

Educació

HORA és ja que, reaccionant del punt màxim de defalliment a què ha arribat darrerament el partit d'esquerra, hom s'encaimini a procurar-se mitjans efectius per a crear i organitzar una nova època.

I no pas emprant els capdavanters cansats o envilitos d'organitzacions precedents, sinó creant una nova vida d'activitats que portin en llur si tota l'empenta d'una joventut viril i tots els alligonaments haguts en els antics i en els més moderns trastorns socials, siguin força que s'imposi per la raó i per la potència.

Tenim de bo, que la majoria de jovent que és ja una cultura, reconeix per inclinació natural el sentit de justesa, el qual és l'ànima que mou el partit d'esquerra. Si no és així (rara excepció en tot cas), és que li ha estat senyalat un règim determinat, i en conseqüència partidista, als ensenyaments del qual deu el seu concepte —terbol, però— de la vida.

Altrament ha succeït amb els elements integrants esquerristes —iguals sempre dels que ho són perquè llur albir s'hi ha donat per propi impuls i sospesadament—, puix aquests, com en tota tria assenyada deu fer-se, hauran vist llur camí en aquell que pel seu propi valer s'haurà mostrat triomfant, dreturer i pur en el resultat de la comparació amb els altres.

Però aquesta tendència declaradament esquerrista en la majoria, es veu en gran escala rebutjada tan bon punt hom deixa de pensar amb el cap, per a fer-ho amb la butxaca, puix els esperits de més tremp són susceptibles de sucumbir enfront del benestar, àdhuc els que poden haver estat apòstols en èpoques precedents.

Hom veu en el jovent, quan encara viu amb l'ànima als ulls, unes tendències incorruptes, fogoses, que hom sol nomenar "cebes" o "foguerades", les quals brollen espontàniament. Nosaltres en diem ideals.

Mes, aquests ideals, per malaurança, sols perduren en una trista minoria, puix la temptació envileix prompte els sentiments, i aquell que als vint anys faria la més gran de les gestes en honra a la seva idea, als vint-i-cinc ja l'ha substituïda mantes vegades, venent el seu esforç als qui ell sap que són injustos, i venint a engrossar i fomen- tar amb el seu valor els mals crònics que tota la vida ens han neulit.

I això passa per manca d'activitat en el manteniment en acció de les pures energies que sostenen aquell creïdor, puix la inconstància esfuma i fins apaga la brillantor de l'ideal més refulgent.

¿Per què hom no empra els clàssics i efectius costums de temps antics, que tant s'adiriern al jovent de la cultura de les edats presents, com ho feren en les llunyanes?

—Fas bé, de fer-te boxador; així, el meu pare, quan tornis d'Amèrica, ens deixarà casar.

Els homes àvids de posseir coneixements, es trobaven en amigables grups, i discutien entre ells o amb llurs mestres els problemes i casos més elevats dels humans coneixements.

L'exemple és fàcilment aplicable en tots els temps. Els que us preocupeu de les coses nobles i que us cremeu les ninetes lleigint i estudiant els grans genis, no podrieu fer reunions periòdiques de completa fraternitat, per a escatir i dilucidar tot dubte o concepte que vosaltres consideréssiu, i estalviar-vos així fàcils grans errades, indigestions intel·lectuals, i, ço que és més deplorable, el refredament de les activitats que altrament aquest mitjà educatiu procuraria mantenir vives i sòlides per a fer de base a un possible bell esdevenidor?

Enric RIBET i TRIAS

SANT VICENS DE CASTELLET

Comentari a una polèmica

J o que mai m'havia apassionat, ni m'havia fet perdre un minut per reflexionar, ara crec ha arribat un moment de considerar-me un deure, en definir la meua opinió, envers el procés que ve seguint l'Ateneu, procés que ve llandant en lo més crític que pot arribar mai una entitat cultural.

Quants som testimonis del naixement de l'Ateneu, no ens sorprèn gens ni mica les normes de son desenvolupament.

N'hi ha prou amb llegir el reglament pel qual té de regir-se l'entitat, per apendre clares nocions de dret feudal, els més innocents en la matèria.

Per últim i darrer extrem, fem un estudi dels valors efectius, de tots aquells homes que porten el cens amb aclaparadora majoria a la butxaca i llur passat ens diu que és força dubtós el que llurs senyors arribin un dia a l'esplendidesa, de facilitar al poble de Sant Vicens un mitjà més de redreçament moral i espiritual.

¿Què costaria a llurs accionistes, convertits per obra i gràcia d'un reglament,

reflex fidel de l'edat mitjana, que els costaria afluir les brides, i deixar el pas franc a la bonior d'uns jovenets que s'han pres seriosament la reivindicació de l'Ateneu?

L'Ateneu ha seguit una trajectòria dolenta, i fins avui tot intent de conduir-lo a fer honor a son nom, ha estat qualificat de bogeria.

Perquè no han estat en el transcurs dels temps els treballadors i la classe mitja els que sols han advocat per fer feina ateneista, un dels majors postors com accionista, En Josep Moll, no volia un Ateneu de perversió i de vici.

Era un enemic de les concepcions socialistes, però tenia la pretensió de posar en front d'elles, valors demostratius que no eren necessaris.

Sóc i seré sempre a la casa del davant de les concepcions d'En Josep Moll, en matèria sociològica, però sempre ens em de descobrir davant dels postulats dels homes de cor i de fe.

En Josep Moll volia cultura pel poble; era un home que tenia caràcter, i la pretensió de poder justificar les seves accions al mig de la plaça pública, si així calia fer-ho.

Què serà de l'Ateneu?

El que vulguin llurs Mecenas.

Ara bé; crec arribada l'hora de donar fi a llur estat de tivantor, que és la mort per consumpció de l'Ateneu.

Hora és ja de parlar clar, i de fer-se ensens càrrec que no és Sant Vicens ja un poble menor d'edat.

Com a procediment honrat, és inajornable l'esborrar el nom d'Ateneu i posar-hi, per exemple, a ca la Pepa.

Per altre costat, hi ha contricions honorades i saludables; a tot s'és a temps.

Poden fer obra ateneista; si ells no en saben, ni poden; que facin d'una vegada a troços els vells motllos, i aixamplin ses mitjos a la talla del nostre temps; que es guardin la caça en bon hora, però en matèria de regència i conducció, cada home un vot.

La cultura no es pot convertir en conveniències de classe, ni interessos de secta ni de partit.

Son patrimoni és de la Humanitat.

LLORENÇ GRINÓ.

PRAT DE LLOBRESGAT

EL quadro escènic "Joventut", dirigit per En F. Figuerola, prepara, per al dia 2 de febrer, una festa en la qual espera que quedarà ben palesada l'admiració i respecte que gaudeix al nostre poble el gran Santiago Rusiñol, dedicant-li la seva bella obra "La Mare", i a profit del justíficadíssim monument que la vila de Sitges li aixecarà en una de les seves millors places.

No podem menys que estar satisfets que un grop d'aficionats al teatre estiguin en contacte amb el poble per a poder amb llurs interpretacions, tan dignes sempre, fer-nos figurar a la llista de col·laboradors d'obres tan humanament sentides com ahir era la font del plorat Iglésies i avui les del monument a l'humorista Rusiñol.

PEPET DEL PRAT.

G. L.—Anirà.

Volney (Calonge).—Anirà.

J. P.—Tenim massa original en cartera, i quan arribaria el torn al seu, hauria perdut actualitat.

Antoni-Josep (Sant Pol).—Ara ha quedat massa flux, massa vague. Ni tant ni tan poc.

J. P. (Terrassa).—Anirà.

E. P. (Salt).—Massa personal.

AQUEST NUMERO HA PASSAT

PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. "La Campana". — Om, 8. — Barcelona